

عنوان مقاله:

لزوم توجه به معماری شنیداری برای دستیابی به معماری انسان گرا

محل انتشار:

اولین کنگره بین المللی افق های جدید در معماری و شهرسازی (سال: 1393)

تعداد صفحات اصل مقاله: 9

نویسندگان:

مهدی زندیه - دانشیار دانشگاه بین المللی امام خمینی ره

عطیه اسدی ها - دانشجوی کارشناسی ارشد معماری، دانشگاه بین المللی امام خمینی

خلاصه مقاله:

حس شنوایی یکی از مهم ترین حواس بدن انسان است که موجب درک تجربه های گوناگونی در طول زندگی انسان می گردد در واقع به دلیل توانایی بالای مغز جهت کنترل این حس، ما همواره در حال شنیدن صدا ها به صورت تفکیک شده هستیم و صداهای کم اهمیت طبق تشخیص مغز به عنوان زمینه قرار می گیرند اما این به معنی عدم اثر پذیری ما از اینگونه صداها نیست. ویتروویوس در کتاب ده کتاب در زمینه ی معماری به همان اندازه که از طراحی سایت، مواد بومی و رنگ سخن گفته از صدا، موسیقی و آکوستیک نیز نامبرده، موضوعی که تنها با تورقی در تاریخ معماری جهان به میزان اهمیت آن و تسلط معماران زمان بر این زمینه پی خواهیم برد. در دوران مدرنیته با محور قرار گرفتن حس بینایی، توجه به حس شنوایی کاسته شد و نتیجه ی آن آشفتگی کنونی شهر ها و محیط های اجتماعی است که تبعات بسیاری را برای شهروندان به دنبال داشته، از این رو وظیفه ی سنگینی بر دوش معماران و شهرسازان در احیای مناسب این بخش از ادراک محیطی می باشد. این در حالیست که حس شنوایی برابر با حس بینایی و چه بسا پیشتر از آن در زندگی و تجربیات آدمی نقش دارد. در مقاله پیش رو ابتدا به تعریف معماری شنیداری و تفاوت آن با علم آکوستیک، وجوه و تاریخچه آن و سپس اثرات حذف آن در معماری مدرن می پردازیم، ساختار این مقاله مبتنی بر پژوهش توصیفی است و امید است با آشنایی هر چه بیشتر معماران با این جنبه بسیار مهم در معماری موجب غنای هر چه بیشتر این هنر و انس بیشتر انسان و فضا گردد

کلمات کلیدی:

معماری، شنیداری، آکوستیک، صوت

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/380823>

